

De nævnte processuelle regler skal ses i sammenhæng med de almindelige regler om behandling af faderskabssager i retsplejelovens kapitel 42 a. Disse regler foreslås ved det samtidigt fremsatte forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (ændringer som følge af børneloven m.v.) moderniseret og tilpasset reglerne om faderskab i dette lovforslag.

Sagens indbringelse

Til § 15

Bestemmelsen indebærer, at en faderskabssag kun kan indbringes for retten af statsamtet.

Det er således ikke længere muligt for parterne selv at anlægge faderskabssag ved domstolene. Det følger imidlertid af § 13, nr. 1, at statsamtet bl.a. skal indbringe sagen for retten, hvis en af parterne anmoder om det.

Bestemmelsen er en følge af reglerne i lovforslagets kapitel 2 om, at alle faderskabssager, herunder de hidtidige ægtebarssager, fremover skal begynde ved statsamtet og aldrig kan indledes ved retten. Derved forbeholdes retten de sager, hvor der foreligger en egentlig tvist, eller hvor sagen af anden grund ikke kan eller bør sluttes ved statsamtet.

Når statsamtet har indbragt en sag for retten, skal sagen ikke tilbagesendes til statsamtet, selv om de grunde, der førte til indbringelsen, ophører med at gælde. Sagen skal således i alle tilfælde færdigbehandles ved retten.

Der forudsættes ikke udarbejdet stævning i forbindelse med oversendelsen til retten. Sagen kan således typisk blot oversendes med en kort redegørelse for det hidtidige forløb og for baggrunden for, at den nu indbringes for retten.

Der henvises i øvrigt til §§ 456 b-d i det samtidigt fremsatte forslag til ændring af retsplejelovens kapitel 42 a.

Sagens behandling

Til § 16

Bestemmelsen angår moderens oplysningspligt over for retten med hensyn til faderskabsmuligheder.

I bestemmelsens 1. pkt. fastsættes det, at moderen har pligt til at møde i retten og afgive forklaring om, hvem der er eller kan være barnets far.

I 2. pkt. fastsættes det, at § 8, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Henvisningen til § 8, stk. 2, indebærer, at moderen i givne tilfælde ikke har oplysningspligt. Der henvises

til den nævnte bestemmelse og bemærkningerne her til.

Henvisningen til § 8, stk. 3, indebærer, at retten - ligesom statsamtet - i givet fald skal vejlede moderen om, hvilken betydning det vil kunne få for hende og barnet, at faderskabet ikke fastslås. Det må bero på rettens skøn over de konkrete omstændigheder, hvad den enkelte sag her giver anledning til. I retten kan moderens oplysningspligt imidlertid som efter gældende ret gennemtvinges efter reglerne om vidnetvang i retsplejelovens § 178.

Der henvises i øvrigt til § 456 i i det samtidigt fremsatte forslag til ændring af retsplejelovens kap. 42 a.

Til § 17

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om, hvilke mænd der skal inddrages i faderskabssagen.

Henvisningen til § 9 indebærer, at retten skal inddrage de mænd, der er nævnt i denne bestemmelse. Herudover skal retten inddrage andre mænd, som efter det oplyste kan være far til barnet. Dette led i bestemmelsen kan bl.a. have betydning, hvor en mand, hvis faderskab er registreret, rejser faderskabssag, jf. § 5, stk. 1, med den begrundelse, at en anden (navngiven) mand er far til barnet, og moderen benægter dette.

Det er uden betydning, hvem der har været inddraget som parter i statsamtets sag. Der er f.eks. ikke noget til hinder for, at en mand, som i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til moderen, efter de nærmere regler i § 6, stk. 1, først indtræder i sagen i retten, ligesom retten f.eks. skal inddrage eventuelle faderskabsmuligheder, som moderen har oplyst, selv om oplysningerne herom ikke har været fremme i statsamtet.

Særligt med hensyn til adgangen til faderskabsprøvelse for mænd, der i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til moderen, bemærkes, at statsamtet - som nærmere omtalt i bemærkningerne til § 6, stk. 1 - i almindelighed må indbringe sagen for retten, hvis moderen bestrider den pågældende mands oplysninger om et seksuelt forhold.

Retten må herefter foretage en samlet bevisvurdering af spørgsmålet som led i afgørelsen af, om manden kan få prøvet sit faderskab. Der må herved bl.a. lægges vægt på, om der i konceptionsperioden har bestået et samliv mellem parterne, ligesom det må til lægges betydning, i hvilket omfang manden er i stand til at konkretisere eller i øvrigt sandsynliggøre sin påstand om et seksuelt forhold, og med hvilken styrke moderen kan imødegå denne påstand.

Henvisningen til § 6, stk. 2, indebærer, at den særlige underrettningspligt over for en ægtemand, der er